

CLEMENS PP. XIV.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

DOMINUS, ac Redemptor noster JESUS CHRIS-
TUS Princeps pacis a Propheta prænuntius,
quod hunc in mundum veniens per angelos
primum pastoribus significavit, ac demum per
se ipsum, antequam in cælos ascenderet, semel & iterum suis
reliquit discipulis; ubi omnia Deo Patri reconciliavisset, pa-
cificans per sanguinem crucis suæ, sive quæ in terris, sive
quæ in cælis sunt, Apostolis etiam reconciliationis tradidit
ministerium, posuitque in eis verbum reconciliationis, ut le-
gatione fungentes pro Christo, qui non est dissensionis Deus,
sed pacis, & dilectionis, universo Orbi pacem annuntiarent.
& ad id potissimum sua studia conferrent, ac labores, ut
omnes in Christo geniti solliciti essent servare unitatem spiri-

A

tus

tus in vinculo pacis, unum corpus, & unus spiritus, sicut vocati sunt in una spe vocationis ad quam nequaquam pertingitur, ut inquit S. Gregorius Magnus, si non ad eam unita cum proximis mente curratur.

Hoc ipsum potiori quadam ratione nobis divinitus traditum reconciliationis verbum, & ministerium, ubi primum, meritis prorsus imparibus, evelti fuimus ad hanc Petri Sedem, in memoriam revocavimus, die, noctuque præ oculis habuimus, cordique altissime inscriptum gerentes, ei pro viribus satisfacere contendimus, divinam ad id opem assidue implorantes, ut cogitationes, & consilia pacis nobis, & universo dominico gregi Deus infundere dignaretur, ad eamque consequendam tutissimum nobis, firmissimumque aditum referare. Quinimo probe scientes, divino nos consilio constitutos fuisse super gentes, & super regna, ut in excolenda vinea Sabaoth, conservandoque Christianæ Religionis ædificio, cujus Christus est angularis lapis, evellamus & destruamus, & disperdamus, & dissipemus, & ædificemus & plantemus, eo semper fuimus animo, constantique voluntate, ut quemadmodum pro Christianæ Reipublicæ quiete, & tranquillitate nihil a nobis prætermittendum esse censuimus, quod plantando, ædificandoque esset quovis modo accommodatum; ita eodem mutæ charitatis vinculo exoptulante, ad evellendum, destruendumque quidquid jucundissimum, etiam nobis esset, atque gratissimum, & quo carere minime possemus sine maxima animi molestia, & dolore, prompti æque essemus, atque parati.

Non est sane ambigendum, ea inter, quæ ad Catholicæ Reipublicæ bonum, felicitatemque comparandam plurimum conferunt, principem fere locum tribuendum

dum esse regularibus Ordinibus, ex quibus amplissimum in universam Christi Ecclesiam quavis ætate dimanavit ornamentum, præsidium, & utilitas. Hos idcirco Apostolica hæc Sedes approbavit non modo, suisque fulcita est auspiciis, verum etiam pluribus auxit beneficiis, exemptionibus, privilegiis, & facultatibus, ut ex his ad pietatem excolendam, & religionem, ad populorum mores verbo & exemplo rite informandos, ad fidei unitatem inter fideles servandam, confirmandamque, magis magisque excitarentur, atque inflammarentur. Ast ubi eo res devenit, ut ex aliquo regulari Ordine, vel non amplius uberrimi ii fructus, atque optatissima emolumenta a Christiano populo perciperentur, ad quæ afferenda fuerant primitus instituti, vel detrimento potius esse visi fuerint, ac perturbandæ magis populorum tranquillitati, quam eidem procurandæ accomodati; hæc eadem Apostolica Sedes, quæ eisdem plantandis operam impenderat suam, suamque interposuerat auctoritatem, eos vel novis communire legibus, vel ad pristinam vivendi severitatem revocare, vel penitus etiam evellere, ac dissipare minime dubitavit.

Hac sane de causa Innocentius Papa III. prædecessor noster cum comperiisset nimiam regularium Ordinum diversitatem gravem in Ecclesiam Dei confusionem inducere, in Concilio generali Lateranensi IV. firmiter prohibuit, ne quis de cetero novam Religionem inveniat; sed quicumque ad religionem converti voluerit, unam de approbatis assumat; decrevitque insuper, ut qui voerit religiosam domum de novo fundare, regulam, & institutionem accipiat de approbatis. Uude

consequens fuit, ut non liceret omnino novam religionem instituere sine speciali Romani Pontificis licentia, & merito quidem, nam cum novæ Congregationes majoris perfectionis gratia instituuntur, prius ab hac sancta Apostolica Sede ipsa vitæ futuræ forma examinari, & perpendi debet diligenter, ne sub specie majoris boni, & sanctioris vitæ plurima in Ecclesia Dei incommoda, & fortasse etiam mala exoriantur.

Quamvis vero providentiſſime hæc fuerint ab Innocentio III. Prædeceſſore conſtituta, tamen poſtmodum non ſolum ab Apoſtolica Sede importuna petentium inhiatio aliquorum Ordinum Regularium approbationem extorſit, verum etiam nonnullorum præſumptuoſa temeritas diverſorum Ordinum præcipue mendicantium nondum approbatorum effrenatam quaſi multitudinem adinvenit. Quibus plene cognitis, ut malo ſtatim occurreret, Gregorius Papa X. pariter Prædeceſſor noſter in generali Concilio Lugdunenſi renovata Conſtitutione ipſius Innocentii III. Prædeceſſoris diſtrictius inhibuit, ne aliquis de cetero novum Ordinem, aut religionem adinveniat, vel habitum novæ religionis aſſumat. Cunctas vero generaliter religiones, & Ordines mendicantes poſt Concilium Lateranenſe IV. adinventos, qui nullam confirmationem Sedis Apoſtolicæ meruerunt, perpetuo prohibuit. Confirmatos autem ab Apoſtolica Sede modo decrevit ſuſſiſtere infraſcripto: ut videlicet profeſſoribus eorundem Ordinum ita liceret in illis remanere, ſi voluerint, quod nullum deinceps ad eorum profeſſionem admitterent, nec de novo domum, vel aliquem locum acquirerent, nec domos, ſeu loca, quæ habebant, alienare valerent ſine ejuſdem ſanctæ Sedis licentia ſpeciali.

Ea enim omnia dispositioni Sedis Apostolicæ reservavit in Terræ sanctæ subsidium, vel pauperum, vel alios pios usus per locorum ordinarios, vel eos, quibus Sedes ipsa commiserit, convertenda. Personis quoque ipsorum Ordinum omnino interdixit quoad extraneos prædicationis, & audiendi confessiones officium, aut etiam sepulturam. Declaravit tamen in hac Constitutione minime comprehensos esse Prædicatorum, & Minorum Ordines, quos evidens ex eis utilitas Ecclesiæ Vniversali proveniens perhibebat approbatos. Voluitque insuper Eremitarum S. Augustini, & Carmelitarum Ordines in solido statu permanere, ex eo quod istorum institutio prædictum generale Concilium Lateranense præcesserat. Demum singularibus personis Ordinum, ad quos hæc Constitutio extendebatur, transeundi ad reliquos Ordines approbatos licentiam concessit generalem; ita tamen ut nullus ordo ad alium, vel Conventus ad Conventum se, ac loca sua totaliter transferret, non obtenta prius speciali Sedis Apostolicæ licentia.

Hiscemet vestigiis secundum temporum circumstantias inhæserunt alii Romani Pontifices Prædecessores nostri, quorum omnium decreta longum esset referre. Inter ceteros vero Clemens Papa V. pariter Prædecessor noster per suas sub plumbo 6. nonas Maii anno Incarnationis Dominicæ 1312. expeditas litteras Ordinem Militarem Templariorum nuncupatorum, quamvis legitime confirmatum, & alias de Christiana Republica adeo præclare meritum, ut a Sede Apostolica insignibus beneficiis, privilegiis, facultatibus, exemptionibus, licentiis cumulatus fuerit, ob universalem diffamationem suppressit, & totaliter extinxit, etiamsi Concilium gene-

rale Viennense, cui negotium examinandum commiserat, a formali, & definitiva ferenda sententia censuerit se abstinere.

Sanctus Pius V. similiter Prædecessor, noster, cujus insignem sanctitatem pie colit, & veneratur Ecclesia Catholica, Ordinem Regularem Fratrum Humiliatorum Concilio Lateranensi anteriorem, approbatumque a felicis recordationis Innocentio III. Honorio III, Gregorio IX. & Nicolao V. Romanis Pontificibus Prædecessoribus itidem nostris, ob inobedientiam decretis Apostolicis, discordias domesticas, & externas exortas, nullum omnino futuræ virtutis specimen ostendentem, & ex eo quia aliqui ejusdem Ordinis in necem S. Caroli S. R. E. Cardinalis Borromei Protectoris ac Visitatoris Apostolici dicti Ordinis scelerate conspiraverint, extinxit, ac penitus abolevit.

Recolendæ memoriæ Urbanus Papa VIII etiam Prædecessor noster per suas in simili forma Brevis die 6. Februarii 1626. expeditas litteras Congregationem Fratrum Conventualium Reformatorum a felicis memoriæ Sixto Papa V. itidem Prædecessore nostro solemniter approbatam, & pluribus beneficiis, ac favoribus auctam, ex eo quia ex prædictis Fratribus ii in Ecclesia Dei spirituales fructus non prodierint, imo quamplures differentia inter eosdem Fratres Conventuales Reformatos, ac Fratres Conventuales non reformatos ortæ fuerint, perpetuo supressit, ac extinxit: Domus, Conventus, loca, suppellectilem, bona, res, actiones, & jura ad prædictam Congregationem spectantia Ordini Fratrum Minorum S. Francisci Conventualium concessit, & assigna-

navit, exceptis tantum domo Neapolitana, & domo Sancti Antonii de Padua nuncupata de Urbe quam postremam Camera Apostolicæ applicavit, & incorporavit, suæque, suorumque successorum dispositioni reservavit: Fratribus denique prædictæ suppressæ Congregationis ad Fratres S. Francisci Cappuccinos, seu de Observantia nuncupatos transitum permisit.

Idem Urbanus Papa VIII. per alias suas in pari forma Brevis die 2. Decembris 1643. expeditas litteras Ordinem Regularem Sanctorum Ambrosii & Barnabæ ad nemus perpetuo suppressit, extinxit, & abolevit, subjecitque Regulares prædicti suppressi Ordinis jurisdictioni, & correctioni Ordinariorum locorum, prædictisque Regularibus licentiam concessit se transferendi ad alios Ordines regulares ab Apostolica Sede approbatos. Quam suppressionem rec. memoriæ Innocentius Papa X. Prædecessor quoque noster solemniter per suas sub plumbo Kal. Aprilis anno incarnationis Dominicæ 1645. expeditas litteras confirmavit; & insuper Beneficia, Domus, & Monasteria prædicti Ordinis, quæ antea regularia erant, ad sæcularitatem reduxit ac in posterum sæcularia fore, & esse declaravit.

Idemque Innocentius X. Prædecessor per suas in simili forma Brevis die 16. Martii 1645. ob graves perturbationes excitatas inter regulares Ordinis Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum, etsi Ordo ille prævio maturo examine a Gregorio Papa XV. Prædecessore nostro solemniter approbatus fuerit, præfatum regularem Ordinem in simplicem Congregationem, absque ullorum votorum emissionem, ad instar Instituti Congregationis Presbyterorum sæcularium Oratorii in Ecclesia S. Mariæ in Vallicella de Urbe S. Philippi Neri nuncupatæ, reduxit:

xit : Regularibus prædicti Ordinis sic reducti transitum ad quamcumque religionem approbatam concessit : admissionem Novitiorum , & admissorum professionem interdixit : superioritatem denique , & jurisdictionem , quæ penes Ministrum generalem , Visitatores , aliosque Superiores residebat , in Ordinarios Locorum totaliter transtulit : quæ omnia per aliquot annos consecuta sunt effectum , donec tandem Sedes hæc Apostolica , cognita prædicti instituti utilitate , illum ad pristinam votorum solemni formam revocavit , ac in perfectum regularem Ordinem redegit.

Per similes suas in pari forma Brevis die 29. Octobris 1650. expeditas litteras idem Innocentius X. Prædecessor ob discordias quoque & dissensiones exortas suppressit totaliter Ordinem S. Basilii de Armenis : Regulares prædicti suppressi Ordinis omnimode jurisdictioni , & obedientiæ Ordinariorum Locorum subjecit in habitu Clericorum sæcularium , assignata iisdem congrua sustentatione ex redditibus Conventuum suppressorum : illisque etiam facultatem transeundi ad quamcumque religionem approbatam concessit.

Pariter ipse Innocentius X. Prædecessor per alias suas in dicta forma Brevis die 22. Junii 1651. expeditas litteras attendens nullos spirituales fructus ex regulari Congregatione Presbyterorum Boni JESUS in Ecclesia operari posse , præfatam Congregationem perpetuo extinxit : Regulares prædictos jurisdictioni Ordinariorum Locorum subjecit , assignata eisdem congrua sustentatione ex redditibus suppressæ Congregationis , & cum facultate transeundi ad quemlibet Ordinem regularem approbatum a Sede Apostolica ; suoque arbitrio reservavit applicatio-
nem.

nem bonorum prædictæ Congregationis in alios pios usus. Denique felicitis recordationis Clemens Papa IX. Prædecessor itidem noster cum animadverteret, tres regulares Ordines, Canonorum videlicet regularium Sancti Georgii in Alga nuncupatorum, Hieronymianorum de Fesulis, ac tandem Jesuatorum a Sancto Johanne Columbano institutorum parum, vel nihil utilitatis, & commodi Christiano populo afferre, aut sperare posse eos esse aliquando allaturos, de iis supprimendis, extinguendisque consilium cepit, idque perfecit suis litteris in simili forma Brevis die 6. Decembris 1668. expeditis; eorumque bona, et redditus satis conspicuos, Venetorum Republica postulante, in eos sumptus impendi voluit, qui ad Crentense bellum adversus Turcas sustinendum erant necessario subeundi.

In his vero omnibus decernendis, perficiendisque fatius semper duxerunt Prædecessores nostri ea uti consultissima agendi ratione, quam ad intercludendum penitus aditum animorum contentionibus, & ad quælibet amovenda diffidia, vel partium studia magis conferre existimarunt. Hinc molesta illa, ac plena negotii prætermissa methodo, quæ in forensibus instituendis iudiciis adhiberi consuevit, prudentiæ legibus unice inhærentes, ea potestatis plenitudine, qua tamquam Christi in terris Vicarii, ac supremi Christiani Reipublicæ moderatores amplissime donati sunt, rem omnem absolvendam curarunt, quin regularibus Ordinibus suppressioni destinatis, veniam facerent, & facultatem sua experiendi jura, & gravissimas illas vel propulsandi criminationes, vel causas amoliendi, ob quas ad illud consilii genus suscipiendum adducebantur.

His igitur, aliisque maximi apud omnes ponderis, & auctoritatis exemplis nobis ante oculos propositis, vehementique simul flagrantes cupiditate, ut in ea, quam infra aperiemus, deliberatione, fidenti animo, tutoque pede incedamus, nihil diligentiae omisimus, & inquisitionis, ut quidquid ad regularis Ordinis, qui Societatis Jesu vulgo dicitur, originem pertinet, progressum, hodiernumque statum pericrutaremur; & compertum inde habuimus, eum ad animarum salutem, ad haereticorum, et maxime Infidelium conversionem, ad majus denique pietatis, & religionis incrementum a Sancto suo Conditore fuisse institutum; atque ad optatissimum hujusmodi finem facilius feliciusque consequendum, arctissimo Evangelicae paupertatis voto tam in communi, quam in particulari fuisse Deo consecratum, exceptis tantummodo studiorum, seu litterarum Collegiis, quibus possidendi redditus ita facta est vis, & potestas, ut nihil tamen ex iis redditibus in ipsius Societatis commodum, utilitatem, ac usum impendi unquam possit, atque converti.

His, aliisque Sanctissimis legibus probata primum fuit eadem Societas Jesu a rec: memoriae Paulo Papa III. Praedecessore nostro per suas sub plumbo 5. Kal. Octobris anno Incarnationis Dominicae 1540. expeditas litteras, ab eodemque concessa ei fuit facultas concedendi jura, atque statuta, quibus Societatis praesidio, incolumitati, atque regimini firmissime consuleretur. Et quamvis idem Paulus Praedecessor Societatem ipsam augustissimis sexaginta dumtaxat alumnorum limitibus ab initio circumscripsisset; per alias tamen suas itidem sub plumbo pridie Kal. Martii ann. Incarnationis Dominicae 1543, expeditas litteras

locum dedit eadem in Societate iis omnibus, quos in eam excipere illius Moderatoribus visum fuisset opportunum, aut necessarium. Anno deinde 1549. suis in simili forma Brevis die 15. Novembris expeditis litteris idem Paulus Prædecessor pluribus, atque amplissimis privilegiis eandem Societatem donavit, ac in his indultum alias per eundem Præpositis generalibus dictæ Societatis concessum admittendi viginti Presbyteros Coadjutores spirituales, eisque impertinendi easdem facultates, gratiam, et auctoritatem, quibus Socii ipsi professi donantur, ad alios quoscumque, quos idoneos fore eidem Præpositi generales censuerint, ullo absque limite, & numero extendendum voluit, atque mandavit; ac præterea Societatem ipsam, & universos illius Socios, & personas illorumque bona quæcumque ab omni superioritate; jurisdictione, correctione quorumcumque Ordinariorum exempt, & vindicavit, ac sub sua, & Apostolicæ Sedis protectione suscepit.

Haud minor fuit reliquorum Prædecessorum nostrorum eandem erga Societatem liberalitas, ac munificentia. Constat enim a rec. memoriæ Julio III. Paulo IV. Pio IV. & V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Paulo V. Leone XI. Gregorio XV. Urbano VIII. aliisque Romanis Pontificibus privilegia eidem Societati jam antea tributa vel confirmata fuisse, vel novis aucta accessionibus, vel apertissime declarata. Ex ipso tamen Apostolicarum Constitutionem tenore, & verbis palam colligitur eadem in Societate suo fere ab initio varia diffidorum, ac æmulationum semina pullulasse, ipsos non modo inter Socios, verum etiam cum aliis regularibus Ordinibus, Clero sæculari, Academiis, Universitatibus, publicis litterarum

gymnasiis, & cum ipsis etiam Principibus, quorum in ditionibus Societas fuerat excepta; easdemque contentiones, & diffidia excitata modo fuisse de votorum indole, & natura, de tempore admittendorum Sociorum ad vota, de facultate Socios expellendi, de iisdem Sociis ad sacros ordines promouendis sine congrua, ac sine votis solemnibus contra Concilii Tridentini, ac sanæ memoriæ Pii Papæ V. Prædecessoris nostri decreta; modo de absoluta potestate, quam Præpositus generalis ejusdem Societatis sibi vindicabat, ac de aliis rebus ipsius Societatis regimen spectantibus; modo de variis doctrinæ capitibus, de scholis, de exemptionibus, & privilegiis, quæ Locorum Ordinarii, aliæque personæ in Ecclesiastica, vel sæculari dignitate constitutæ suæ noxia esse jurisdictioni, ac juribus contendebant; ac demum minime defuerunt gravissimæ accusationes eisdem Sociis objectæ, quæ Christianæ Reipublicæ pacem, ac tranquillitatem non parum perturbarunt.

Multæ hinc ortæ adversus Societatem querimoniæ, quæ nonnullorum etiam Principum auctoritate munitæ ac relationibus ad rec. memoriæ Paulum IV. Pium V. & Sixtum V. Prædecessores nostros delatæ fuerunt. In his fuit claræ memoriæ Philippus II. Hispaniarum Rex Catholicus, qui tum gravissimas, quibus ille vehementer impellebatur rationes, tum etiam eos, quos ab Hispaniarum inquisitoribus adversus immoderata Societatis privilegia, ac regiminis formam acceperat clamores, et contentionum capita, nonnullis ejusdem etiam Societatis viris doctrina, & pietate spectatissimis confirmata, eidem Sixto V. Prædecessori exponenda curavit, apud eundemque egit, ut Apostolicam Societatis visitationem decerneret, atque committeret,

Ipsius Philippi Regis petitionibus, & studiis, quae summa inniti aequitate animadverterat, annuit idem Sixtus Praedecessor, delegitque ad Apostolici Visitatoris munus Episcopum prudentia, virtute, & doctrina omnibus commendatissimum; ac praeterea congregationem designavit nonnullorum S. R. E. Cardinalium, qui ei rei perficiendae sedulam navarent operam. Verum dicto Sixto V. Praedecessore immatura morte praerepto, saluberrimum ab eo susceptum consilium evanuit, omnique caruit effectu. Ad supremum autem Apostolatus apicem assumptus felicitis recordationis Gregorius PP. XIV. per suas litteras sub plumbo 4. Kal. Julii ann. Dominicæ Incarnationis 1591. expeditas, Societatis institutum amplissime iterum approbavit; rataque haberi iussit, ac firma privilegia quaecumque eidem Societati a suis Praedecessoribus collata; & illud praeter ceteris quo cautum fuerat, ut a Societate expelli, dimittereque possent Socii forma judiciaria minime adhibita, nulla scilicet praemissa inquisitione, nullis confectis actis, nullo ordine judiciario servato, nullisque terminis, etiam substantialibus servatis, sola facti veritate inspecta, culpæ, vel rationabilis causæ tantum ratione habita, ac personarum, aliarumque circumstantiarum. Altissimum insuper silentium imposuit; vultque sub poena potissimum excommunicationis latae sententiæ, ne quis dictæ Societatis Institutum, constitutiones, aut decreta directe, vel indirecte impugnare auderet, vel aliquid de iis quovis modo immutari curaret. Jus tamen cuilibet reliquit, ut quidquid addendum, minuendum, aut immutandum censeret sibi tantummodo, & Romanis solum Pontificibus pro tempore existentibus vel immediate, vel per Apostolicæ Sedis Legatos, seu Nuncios significare posset, atque proponere.

Tantum vero abest, ut hæc omnia satis fuerint compescendis adversus Societatem clamoribus, & querelis, quin potius magis, magisque universum fere Orbem pervaserunt molestissimæ contentiones de Societatis doctrina, quam fidei veluti Orthodoxæ, bonisque moribus repugnantem plurimi traduxerunt; domesticæ etiam, externæque efferbuerunt dissensiones & frequentiores factæ sunt in eam, de nimia potissimum terrenorum honorum cupiditate accusationes; ex quibus omnibus suam hauserunt originem tum perturbationes illæ omnibus satis cognitæ, quæ Sedem Apostolicam ingenti mœrore affecerunt, ac molestia; tum capta a Principibus nonnullis in Societatem consilia. Quo factum est, ut eadem Societas novam Intituti sui, ac privilegiorum confirmationem a felicitis recordationis Paulo Papa V. Prædecessore nostro impetratura, coacta fuerit ab eo petere, ut rata habere vellet, suaque confirmare auctoritate decreta quaedam in quinta generali Congregatione edita, atque ad verbum exscripta in suis sub plumbo, pridie non, Septembris anno Incarnationis Dominicæ 1606. desuper expeditis litteris; quibus in decretis discretissime legitur, tam internas Sociorum simultates, ac turbas, quam exterorum in Societatem querelas, ac postulationes; Socios in comitiis congregatos impulisse ad sequens condendum statutum: „ Quoniam Societas nostra, quæ ad fidei pro-
„ pagationem, & animarum lucra a Domino excita-
„ ta est, sicut per propria Instituti ministeria, quæ spiri-
„ tualia arma sunt, cum Ecclesiæ utilitate, ac proximo-
„ rum ædificatione sub crucis vexillo finem feliciter coonse-
„ qui potest, quem intendit; ita & et hæc bona impediet
&

„ & se maximis periculis exponeret, si ea tractaret, quæ
„ sæcularia sunt & ad res politicas, atque ad status guber-
„ nationem pertinent: idcirco Sapientissime a nostris majori-
„ bus statutum est, ut militantes Deo aliis quæ a nostra
„ professione abhorrent, non implicemur. Cum autem his
„ præsertim temporibus valde periculosis, pluribus locis, &
„ apud varios Principes (quorum tamen amorem, & cha-
„ ritatem sanctæ memoriæ Pater Ignatius conservandum ad
„ divinum obsequium pertinere putavit) aliquorum fortasse
„ culpa, & vel ambitione, vel indiscreto zelo religio no-
„ stra male audiat; & alioquin bonus Christi odor necessa-
„ rius sit ad fructificandum; censuit Congregatio ab omni
„ specie mali abstinendum esse, & querelis, quoad fieri
„ poterit, etiam ex falsis suspicionibus provenientius, oc-
„ currendum. Quare præsentis decreto graviter, & severe,
„ nostris omnibus interdicit, ne in hujusmodi publicis ne-
„ gotiis, etiam invitati, aut allecti ulla ratione se immisce-
„ ant, nec ullis precibus, aut suasionibus ab instituto de-
„ flectant. Et præterea quibus efficacioribus remediis omni-
„ no huic morbo, sicubi opus sit, medicina adhibeatur,
„ patribus Definitoribus accurate decernendum, & defi-
„ niendum commendavit. „

Maximo sane animi nostri dolore observavimus,
tam prædicta, quam alia complura deinceps adhibita reme-
dia nihil ferme virtutis præsetulisse, & auctoritatis ad tot,
ac tantas evellendas, dissipandasque turbas, accusationes,
& querimonias in sæpeditam Societatem, frustra que ad
id laborasse ceteros Prædecessores nostros Urbanum VIII.
Clementem IX. X. XI. & XII. Alexanderum VII. &

& VIII. Innocentium X. XI. XII. & XIII. & Benedictum XIV. qui optatissimam conati sunt Ecclesie restituere tranquillitatem plurimis saluberrimis editis constitutionibus; tam circa secularia negotia, sive extra sacras Missiones, sive earum occasione minime exercenda, quam circa dissidia gravissima, ac jurgia adversus Locorum Ordinarios, regulares Ordines, loca pia, atque communitates cujusvis generis in Europa, Asia & America non sine ingenti animarum ruina, ac populorum admiratione a Societate acriter excitata; tum etiam super interpretatione, & praxi Ethnicorum quorundam rituum aliquibus in locis passim adhibita, omissis iis, qui ab Universali Ecclesia sunt rite probati; vel super earum sententiarum usu, & interpretatione, quas Apostolica Sedes tamquam scandalosas, optimaeque morum disciplinae manifeste noxias merito proscripsit; vel aliis demum super rebus maximi equidem momenti, & ad Christianorum dogmatum puritatem sartam tectam servandam apprime necessariis, & ex quibus nostra hac non minus, quam superiori aetate plurima dimanarunt detrimenta, & incommoda; perturbationes nimirum, ac tumultus in nonnullis Catholicis regionibus; Ecclesiae persecutiones in quibusdam Asiae, & Europae provinciis; ingens denique allatus est moeror Praedecessoribus nostris, & in his pie memoriae Innocentio Papae XI. qui necessitate compulsus eo devenit, ut Societati interdixit novitios ad habitum admittere, tum Innocentio Papae XIII. qui eandem poenam coactus fuit eidem comminari; ac tandem rec. memoriae Benedicto Papae XIV., qui visitationem Domorum, Collegiorumque in ditone charissimi in Christo filii nostri Lusitaniae,

& Algarbiorum Regis Fidelissimi existentium censuit decernendam ; quia ullum subinde vel Sedi Apostolicæ solamen , vel Societati auxilium , vel Christianæ Republicæ bonum accesserit ex novissimis Apostolicis litteris a felicis recordationis Clemente Papa XIII. immediato Prædecessore nostro extortis potius , ut verbo utamur a Prædecessore nostro Gregorio X. in supracitato Lugdunensi Oecumenico Concilio adhibito , quæ impetratis , quibus Societatis Jesu institutum magno opere commendatur ac rursus approbatur.

Post tot , tantasque procellas , ac tempestates acerbissimas futurum optimus quisque sperabat , ut optatissima illa tandem aliquando illucesceret dies , quæ tranquillitatem , & pacem esset cumulativissime allatura. At Petri Cathedram gubernante eodem Clemente XIII. Prædecessore longe difficiliora , ac turbulentiora accesserunt tempora. Auctis enim quotidie magis in prædictam Societatem clamoribus , & querelis , quinimo periculosissimis alicubi exortis seditionibus , tumultibus , dissidiis , & scandalis , quæ Christianæ charitatis vinculo labefactato , ac penitus disrupto , fidelium animos ad partium studia , odia , & inimicitias vehementer inflammavit , eo discriminis , ac periculi res perducta visa est , ut ii ipsi , quorum avita pietas , ac in Societatem liberalitas hæreditario quodam veluti jure a majoribus accepta omnium fere linguis summopere commendatur , charissimi nempe in Christo Filii nostri Reges Francorum , Hispaniarum , Lusitanæ , ac utriusque Siciliæ suis ex Regnis , ditionibus , atque provinciis socios dimittere coacti omnino fuerint , & expellere ; hoc unum putantes extremum tot malis superesse remedium , & penitus necessaria.

cessarium ad impediendum, quominus Christiani populi in ipso Sanctæ Matris Ecclesiæ sinu se se invicem lacerarent, provocarent, lacerarent.

Ratum vero habentes prædicti charissimi in Christo Filii nostri remedium hoc firmum esse non posse, ac Universo Christiano Orbi reconciliando accommodatum, nisi Societas ipsa prorsus extingueretur, ac ex integro supprimeretur; sua idcirco apud præfatum Clementem PP. XIII. Prædecessorem exposuerunt studia, ac voluntatem, & qua valebant auctoritate, & precibus, conjunctis simul votis exposularunt, ut efficacissima ea ratione perpetuæ suorum subditorum securitati, universæque Christi Ecclesiæ bono providentissime consuleret. Qui tamen præter omnium expectationem contigit ejusdem Pontificis obtus rei cursum, exitumque prorsus impedivit. Hinc nobis in eadem Petri Cathedra, divina disponente clementia, constitutis eadem statim oblatae sunt preces, petitiones, & vota, quibus sua quoque addiderunt studia, animique sententiam Episcopi complures, aliique viri dignitate, doctrina, religione plurimum conspicui.

Ut autem in re tam gravi, tantique momenti tutissimum caperemus consilium, diuturno Nobis temporis spatio opus esse judicavimus, non modo ut diligenter inquirere, maturius expendere, & consultissime deliberare possemus, verum etiam ut multis gemitibus, & continuis precibus singulare a Patre luminum exposceremus auxilium, & præsidium; qua etiam in re Fidelium omnium precibus, pietatisque operibus nos sæpius apud Deum juvari curavimus. Prescrutari inter cetera volumus, quo inni-

tatur fundamento pervagata illa apud plurimos opinio, religionem scilicet Clericorum Societatis Jesu fuisse a Concilio Tridentino solemnè quadam ratione approbatam, & confirmatam; nihilque aliud de ea actum fuisse comperimus in citato Concilio, quam ut a generali illo exciperetur decreto, quo de reliquis regularibus Ordinibus cautum fuit, ut finito tempore novitiatus, novitii qui idonei inventi fuerint ad profitendum admittantur, aut a Monasterio ejiciantur. Quamobrem eadem sancta Synodus (Sess. 25. c. 16. de Regular.) declaravit se nolle aliquid innovare, aut prohibere, quin prædicta religio Clericorum Societatis Jesu juxta pium eorum Institutum a Sancta Sede Apostolica approbatum, Domino, & ejus Ecclesiæ inservire possit.

Tot itaque, ac tam necessariis adhibitis mediis Divini Spiritus, ut confidimus, adjuti præsentia, & afflatu necnon muneris nostri compulsi necessitate, quo & ad Christianæ Reipublicæ quietem, & tranquillitatem conciliandam, fovendam, roborandam, & ad illa omnia penitus de medio tollenda, quæ eidem detrimento vel minimo esse possunt, quantum vires sinunt, arctissime adigimur; cumque præterea animadverterimus prædictam Societatem Jesu uberrimos illos amplissimosque fructus, & utilitates afferre amplius non posse, ad quos instituta fuit, a tot Prædecessoribus nostris approbata, ac plurimis ornata privilegiis, imo fieri, aut vix, aut nullo modo posse, ut ea incolume manente vera pax, ac diuturna Ecclesiæ restitatur; his propterea gravissimis adducti causis, aliisque pressi rationibus, quas & prudentiæ leges, & optimum Universalis Ecclesiæ regimen nobis suppeditant, altaque

mente repositas servamus, vestigiis inhærentes eorundem Prædecessorum nostrorum, & præsertim memorati Gregorii X. Prædecessoris in generali Concilio Lugdunensi, cum & nunc de Societate agatur, tum Instituti sui, tum privilegiorum etiam suorum ratione, Mendicantium Ordinum numero ascripta, maturo consilio, & certa scientia & plenitudine potestatis Apostolicæ sæpeditam Societatem extinguimus, & supprimimus: tollimus, & abrogamus omnia, & singula ejus officia, ministeria, & administrationes, Domus, Scholas, Collegia, Hospitia, Grancias, & loca quæcumque quavis in Provincia, Regno, & ditione existentia, & modo quolibet ad eam pertinentia; ejus statuta, mores, consuetudines, Decreta, Constitutiones, etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut alias roboratas; omnia item & singula privilegia, & indulta generalia, vel specialia, quorum tenores præsentibus, ac si de verbo ad verbum essent inserta, ac etiam si quibusvis formulis, clausulis irritantibus, & quibuscumque vinculis, & decretis sint concepta, proplene, & sufficienter expressis haberi volumus. Ideoque declaramus cassatam perpetuo manere, ac penitus extinctam omnem, & quamcumque auctoritatem Præpositi Generalis, Provincialium, Visitatorum aliorumque quorumlibet dictæ Societatis Superiorum tam in spiritualibus, quam in temporalibus; eandemque jurisdictionem, & auctoritatem in Locorum Ordinarios totaliter & omnimode transferimus juxtamodum, casus, & personas, & iis sub conditionibus, quas infra explicabimus, prohibentes quemadmodum per præsentibus prohibemus, ne ullus amplius in dictam Societatem excipiatur, & ad habitum, ac novitatum admittatur; qui vero hætenus fuerunt excepti ad professionem votorum sim-
pli-

plicium, vel solemnium sub pœna nullitatis admissio-
& professionis, aliisque arbitrio nostro, nullo modo admitti
possint, & valeant. Quinimo volumus, præcipimus, &
mandamus, ut qui nunc tyrocinio actu vacant, statim, illi-
co, immediate, & cum effectu dimittantur; ac similiter
vetamus, ne qui votorum simplicium professionem emis-
erunt, nulloque sacro Ordine sunt usque adhuc initiati
possint ad majores ipsos Ordines promoveri pretextu, aut
titulo vel jam emissæ in Societate professionis, vel privile-
giorum contra Concilii Tridentini decreta eidem Societati
collatorum.

Quoniam vero eo nostra tendunt studia, ut quem-
admodum Ecclesiæ utilitatibus, ac populorum tranquillita-
ti consulere cupimus; ita singulis ejusdem religionis indi-
viduis, seu sociis, quorum singulares personas paterne
in Domino diligimus, solamen aliquod, & auxilium afferre
studeamus, ut ab omnibus, quibus hæcenus vexati fue-
runt contentionibus, dissidiis, & angoribus liberi fructuo-
sius vineam Domini possint excolere, & animarum saluti
uberius prodesse; ideo decernimus, & constituimus, ut
focii professi votorum dumtaxat simplicium, & sacris Or-
dinibus nondum initiati, intra spatium temporis a Loco-
rum Ordinariis definiendum, satis congruum ad munus
aliquod, vel officium, vel benevolam receptorem in-
veniendum, non tamen uno anno longius a data præsen-
tium nostrarum litterarum inchoandum, Domibus, &
Collegiis ejusdem Societatis omni votorum simplicium vin-
culo soluti egredi omnino debeant, eam vivendi rationem
suscepturi, quam singulorum vocationi, viribus, & con-

scientiæ magis aptam in Domino judicaverint ; cum & juxta Societatis privilegia dimitti ab ea hi poterant non alia de causa præter eam , quam Superiores prudentiæ , & circumstantiis magis conformem putarent , nulla præmissa citatione , nullis confectis actis , nulloque judicio ordine servato.

Omnibus autem Sociis ad sacros Ordines promotis veniam facimus , ac potestatem , easdem domos , aut Collegia Societatis deferendi , vel ut ad aliquem ex regularibus Ordinibus a Sede Apostolica approbatis se conferant , ubi probationis tempus a Concilio Tridentino præscriptum debebunt explere , si votorum simplicium professionem in Societate emiserint , si vero solemnium etiam votorum per sex tantum integros menses in probatione stabunt , super quo benigne cum eis dispensamus , vel ut in sæculo maneant tamquam Presbyteri , & Clerici Sæculares sub omnimoda , ac totali obedientia , & subjectione Ordinariorum , in quorum diœcesi domicilium figant ; discernentes insuper , vt his , qui hac ratione in sæculo manebunt congruum aliquod donec provisi aliunde non fuerint , assignetur stipendium ex redditibus domus , seu Collegii , ubi morabantur , habito tamen respectu tum reddituum tum onerum eidem annexorum.

Professi verò in sacris Ordinibus jam constituti , qui vel timore ducti non satis honestæ sustentationis ex defectu vel inopia congruæ , vel quia loco carent , ubi domicilium sibi comparent , vel ob provectam ætatem , infirmam valetudinem , aliamque justam , grauemque causam , do-

domus Societatis, seu Collegia derelinquere opportunum minime existimauerint, ibidem manere poterunt ea tamen lege, ut nullam prædictæ domus, seu Collegii administrationem habeant, Clericorum Sæcularium veste tantummodo utantur, vivantque Ordinario ejusdem loci plenissime subiecti. Prohibemus autem omnino, quominus in eorum qui deficient locum, alios sufficiant; Domum de novo juxta Concilii Lugdunensis decreta seu aliquem Locum acquirant, Domos insuper, res, & loca, quæ nunc habent, alienare valeant; quin imo in unam tantum Domum, seu plures, habita ratione Sociorum, qui remanebunt, poterint congregari, ita, ut Domus, quæ vacuæ relinquuntur, possint in pios usus converti juxta id quod sacris canonibus, voluntati fundatorum, divini cultus incremento, animarum saluti, ac publicæ utilitati videbitur suis loco, & tempore recte, riteque accommodatum. Interim vero vir aliquis ex Clero Sæculari prudentia, probisque moribus præditus designabitur, qui dictarum Domorum præsit regimini, deleto penitus, & suppresso nomine Societatis.

Declaramus individuos etiam prædictæ Societatis ex omnibus Provinciis, a quibus jam reperiuntur expulsi, comprehensos esse in hac generali Societatis suppressione; ac proinde volumus, quod supradicti expulsi, etiamsi ad majores Ordines sint, & existant promoti, nisi ad alium regularem Ordinem transferint, ad statum Clericorum, & Presbyterorum Sæcularium ipso facto redigantur, & Locorum Ordinariis totaliter subjiciantur.

Locorum Ordinarii, si eam, qua opus est,prehenderit virtutem, doctrinam, morumque integritatem in iis qui e Regulari Societatis Jesu Instituto ad Presby-

lyterorum Sæcularium statum in vim præsentium nostrarum litterarum transferint, poterunt eis pro suo arbitrio facultatem largiri, aut denegare excipiendi sacramentales confessiones Christi Fidelium, aut publicas ad populum habendi sacras conciones, sine qua licentia in scriptis nemo illorum iis fungi muneribus audebit. Hanc tamen facultatem iisdem Episcopi, vel Locorum Ordinarii nunquam quoad extraneos iis concedent, qui in Collegiis, aut domibus antea ad Societatem pertinentibus vitam ducent, quibus proinde perpetuo interdiciamus Sacramentum pœnitentiæ extraneis administrare, vel prædicare, quemadmodum ipse etiam Gregorius X. Prædecessor in citato generali Concilio simili modo prohibuit. Qua de re ipsorum Episcoporum oneramus conscientiam, quos memores cupimus severissimæ illius rationis; quam de ovibus eorum curæ commissis Deo sunt reddituri, & durissimi etiam illius iudicii, quod iis, qui presunt, supremus vivorum, & mortuorum Iudex minatur.

Volumus præterea, quod si quis eorum, qui Societatis institutum profitebantur, munus exerceat erudiendi in litteris juventutem, aut Magistrum agat in aliquo Collegio, aut schola, remotis penitus omnibus a regimine administratione, & gubernio, iis tantum in docendi munere locus fiat perseverandi, & potestas, qui ad bene de suis laboribus sperandum signum aliquod præferant, & dummodo ab illis alienos se præbeant disputationibus, & doctrinæ capitibus, quæ sua vel laxitate, vel inanitate gravissimas contentiones, & incommoda parere solent, & procreare; nec ullo unquam tempore ad hujusmodi docendi munus ii admitantur, vel in eo, si nunc actu versantur, suam

suam finantur præstare operam, qui scholarum quietem, ac publicam tranquillitatem sunt pro viribus conservaturi.

Quod vero ad sacras attinet missiones, quarum etiam ratione intelligenda volumus quæcumque de Societatis suppressione disposuimus, nobis reservamus, ea media constituere, quibus & Infidelium conversio, & dissidiorum sedatio facilius, & firmitus obtineri possit, & comparari,

Cassatis autem, & penitus abrogatis, ut supra, privilegiis quibuscumque, & statutis sæpeditæ Societatis declaramus ejus Socios, ubi a Domibus, & Collegiis Societatis egressi, & ad statum Clericorum Sæcularium redacti fuerint, habiles esse, & idoneos ad obtinenda juxta sacrorum canonum, & constitutionum Apostolicarum decreta, Beneficia quæcumque tam sine cura quam cum cura, Officia, Dignitates, Personatus, & id genus alia, ad quæ omnia eis in Societate manentibus aditus fuerat penitus interclusus a felicitis recordationis Gregorio PP. XIII. per suas in simili forma Brevis die 10. Septembris 1584. expeditas litteras, quarum initium est: *Satis, superque.* Item iisdem permitimus, quod pariter vetitum eis erat, ut eleemosynam pro Missæ celebratione valeant percipere; possintque iis omnibus frui gratis, & favoribus, quibus tamquam Clerici Regulares Societatis Jesu perpetuò caruissent. Derogamus pariter omnibus, & singulis facultatibus, quibus a Præposito generali, aliisque Superioribus vi privilegiorum a Summis Pontificibus obtentorum, donati fuerint, legendi videlicet hæreticorum libros, & alios ab Apostolica Sede proscriptos, & damnatos; non servandi jejuniorum dies, aut esurialibus

cibus in iis non utendi; anteponendi, postponendique horarum canonicarum recitationem, aliisque id genus, quibus in posterum eos uti posse feverissime prohibemus; cum mens nobis, animusque sit, ut iidem tamquam Sæculares Presbyteri ad juris communis tramites suam accommodent vivendi rationem,

Vetamus, ne postquam præsentès nostræ litteræ promulgatæ fuerint, ac notæ redditæ, ullus audeat earum executionem suspendere etiam colore, titulo, prætextu cuiusvis petitionis, appellationis, recursus, declarationis, aut consultationis dubiorum, quæ forte oriri possent, alioque quovis prætextu præviso, vel non præviso. Volumus enim ex nunc, & immediate suppressionem, & cassationem universæ prædictæ Societatis, & omnium ejus officiorum suum effectum sortiri, forma, & modo a nobis supra expressis, sub pœna majoris excommunicationis ipso facto incurrendæ nobis, nostrisque successoribus Romanis Pontificibus pro tempore reservatæ adversus quemcumque, qui nostris hinc litteris adimplendis impedimentum, obicem, aut moram apponere præsumpserit.

Mandamus insuper, ac in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus omnibus & singulis personis Ecclesiasticis, regularibus, sæcularibus cujuscumque gradus, dignitatis, qualitatis, & conditionis, & iis signanter, qui usque adhuc Societati fuerunt adscripti, & inter Socios habiti, ne defendere audeant, impugnare, scribere, vel etiam loqui de hujusmodi suppressione, deque ejus causis, & motivis, quemadmodum nec de Societatis instituto, regulis, con-

sti-

stitutionibus, regiminis forma, aliave de re, quæ ad hujusmodi pertinet argumentum absque expressa Romani Pontificis licentia; ac simili modo sub pœna excommunicationis nobis, ac nostris pro tempore successoribus reservatæ prohibemus omnibus, & singulis, ne hujus suppressionis occasione ullum audeant, multoque minus eos qui Socii fuerunt, injuriis, jurgiis, contumeliis, aliove contemptus genere, voce, aut scripto, clam, aut palam afficere, ac laceßere.

Hortamur omnes Christianos Principes, ut ea, qua pollent, vi, auctoritate, & potentia, quam pro sanctæ Romanæ Ecclesiæ defensione, & patrocinio a Deo acceperunt, tum etiam eo, quo in hanc Apostolicam Sedem ducuntur obsequio, & cultu, suam præsent operam, ac studia, ut hæ nostræ litteræ suum plenissime consequantur effectum, quinimo singulis in iisdem litteris contentis inhærentes similia constituent & promulgent decreta, per quæ omnino caveant, ne dum hæc nostra voluntas executioni tradetur, ulla inter Fideles excitentur jurgia, contentiones & diffidia.

Hortamur denique Christianos omnes, ac per Domini nostri Jesu Christi viscera obsecramur, ut memores sint omnes eundem habere magistrum, qui in cœlis est; eundem omnes Reparatorem, à quo empti sumus pretio magno; eodem omnes lavacro aquæ in verbo vitæ regeneratos esse, & filios Dei cohæredes autem Christi constitutos; eodem Catholicæ doctrinæ, verbique divini pabulo nutritos; omnes demum unum corpus esse in Christo, singulos

tem alterum alterius membra; atque idcirco necesse omnino esse, ut omnes communi charitatis vinculo simul Colligati cum omnibus hominibus pacem habeant, ac nemini debeant quidquam, nisi ut invicem diligant, nam qui diligit proximum, legem implevit; summo prosequentes odio offensiones, simultates, jurgia, insidias, aliaque hujusmodi ab antiquo humani generis hoste excogitata, inventa, & excitata ad Ecclesiam Dei perturbandam, impediendamque æternam Fidelium felicitatem sub fallacissimo scholarum opinionum, vel etiam Christianæ perfectionis titulo, ac prætextu. Omnes tandem totis viribus contendant veram, germanamque sibi sapientiam comparare de qua scriptum est per sanctum Jacobum (cap. 3. Epist. Canon. vers. 13.)

„ Quis sapiens, & disciplinatus inter vos? Ostendat ex
 „ bona conversatione operationem suam in mansuetudine sa-
 „ pientiæ. Quod si zelum amarum habetis, & contentiones
 „ sint in cordibus vestris, nolite gloriari, & mendaces
 „ esse adversus veritatem. Non est enim ista sapientia de
 „ sursum descendens; sed terrena, animalis, diabolica.
 „ Ubi enim zelus, & contentio, ibi in constantia, & omne
 „ opus pravum. Quæ autem desursum est sapientia, primum
 „ quidem pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis,
 „ bonis consentiens, plena misericordia, & fructibus bonis,
 „ non judicans, sine æmulatione. Fructus autem justitiæ in
 „ pace seminatur facientibus pacem. „

Præsentes quoque litteras etiam ex eo quod Superiores, & alii religiosi sæpeditæ Societatis, & ceteri quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodo libet prætendentes illis non consenserint, nec ad ea vocati, &

auditi fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ, aut alio quovis defectu etiam quantumvis magno, inexcogitato, & substantiali, sive etiam ex eo quod in præmissis seu eorum aliquo solemnitates, & quævis alia servanda, & adimplenda servata non fuerint; aut ex quocumque alio capite a jure, vel consuetudine aliqua resultante etiam in corpore juris clauso, seu etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, & quovis alio prætextu, occasione, vel causâ, etiam quantumvis justa, rationabili, & privilegiata, etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum apertionis oris, reductionis ad viam, & terminos juris, aut aliud quodcumque juris, facti gratiæ, vel justitiæ remedium impetrari seu quomodolibet concessio, aut impetrato quempiam uti, seu se juvari in judicio, vel extra illud posse; sed easdem præsentis semper, perpetuoque validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac per omnes, & singulos, ad quos spectat, & quomodolibet spectabit in futurum inviolabiliter observari.

Sicque, & non aliter in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ Nuncios, & alios quavis auctoritate, & potestate fungentes & functuros in quavis causâ, & instantia, sublata eis, &

eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, seu interpretandi facultate, & auctoritate iudicari, ac defini debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, discernimus.

Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, etiam in Conciliis generalibus editis, & quatenus opus sit regula nostra de non tollendo jure quaesito, necnon Saepedictae Societatis, illiusque Domorum, Collegiorum, ac Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, & Litteris Apostolicis eidem Societati, illiusque Superioribus, religiosis, & personis quibuslibet sub quibusvis tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque decretis etiam irritantibus, etiam motu simili, etiam si consistorialiter, ac alias quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur, & infererentur, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanens ad praemissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut præsentium litterarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra, adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub anulo Piscatoris die XXI. Julii MDCCLXXIII, Pontificatus nostri anno quinto.

A Card. Nigronus.

ROMÆ MDCCLXXIII.

Ex Typographia Rev. Cam, Apostol.

